

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	23XCdo/7/2016
Identifikačné číslo spisu:	6614206142
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:6614206142.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: CD Consulting s.r.o., so sídlom Politických väzňů 1272/21, Nové Město, 110 00 Praha 1, Česká republika, IČO: 264 29 705, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova č. 4, 811 09 Bratislava, v mene ktorej koná ako konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti žalovanému: V. F., nar. XX.X.XXXX, bytom F., štátny občan SR, zastúpený: Centrum právnej pomoci, so sídlom Námestie slobody 12, P. O. Box 125, 810 00 Bratislava, IČO: 30 798 841, so sídlom kancelárie Rimavská Sobota, Čerenčianska 20, 979 01 Rimavská Sobota, v mene ktorého koná JUDr. Elena Matulová, Železničná 7, Poltár, o zaplatenie zmenkovej sumy 468,57 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp.zn.7C/61/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Cob/175/2015-151 zo dňa 17. septembra 2015, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Lučenec rozsudkom č.k. 7C/61/2014-118 zo 21. novembra 2014 zaviazal žalovaného, aby žalobcovi zaplatil zmenkovú sumu vo výške 468,57 € spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25% denne zo sumy 1 224,- € od 22.07.2009 až do zaplatenia, pričom súd výšku zmenkového úroku za každý mesiac vyčíslil pevnou sumou, 6% ročným úrokom zo zmenkovej sumy 1 224,- € od 25.11.2009 do zaplatenia, ktorý okresný súd rovnako vyčíslil pevnou sumou za každý mesiac tak, ako si žalobca uplatnil a zmenkovú odmenu vo výške 4,08 €. Žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania za trovy právneho zastúpenia vo výške 98,98 € na účet právneho zástupcu žalobcu a 28,- € súdny poplatok. Rozhodnutie odôvodnil okresný súd tým, že žalobca ako indosatár je nadobúdateľom všetkých práv zo zmenky, ktorú vystavil žalovaný dňa 27.02.2009 na zmenkovú sumu 1 224,- €, pričom sa zaviazal aj k úhrade zmenkového úroku vo výške 0,25% denne od 22.07.2009. Okresný súd považoval zmenku predloženú žalobcom, z ktorej vyplýva jednoznačne doba splatnosti za zmenku splatnú na videnie tak, ako to vyplýva z § 33 ods. 1 Zákona zmenkového a šekového (ZZŠ). Žalovaný ako dlžník nepreukázal, že nový majiteľ zmenky konal pri jej nadobúdaní

vedome na jeho škodu a ani nepodal žiadne námietky, ktoré vyplývajú z jeho vzťahu k žalobcovi a ani zo záväzkovo-právneho vzťahu, ku ktorému sa zmenka viazala. Z tohto dôvodu potom neposudzoval základný vzťah vzniknutý medzi žalovaným a pôvodným majiteľom zmenky spoločnosťou Pohotovosť s.r.o. napriek tomu, že naň žalovaný poukazoval vo svojich vyjadreniach a s prihliadnutím na vyslovený právny názor Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43CoŽm/10/2013 uviedol, že posudzovanie tohto vzťahu by malo význam až vtedy, ak by žalovaný ako spotrebiteľ vzniesol voči majiteľovi námietky, že k indosácii došlo na jeho škodu alebo ak by podal relevantné kauzálne námietky týkajúce sa úverovej zmluvy, prípadne zmenky, čo by však musel v konaní aj preukázať. V čase uzatvorenia úverovej zmluvy a podpísania zmenky žalovaným platila právna úprava zákona č. 285/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorá síce obsahovala zákaz plniť dlh zmenkou, avšak skutočnosť, že zmenková suma vyplnená spoločnosťou Pohotovosť s.r.o. do zmenky presahovala maximálnu zmenkovú sumu uvedenú v § 4 ods. 6 cit. zák., v dôsledku čoho mala byť vyplnená v rozpore so zákonom, mohla mať za následok len vznik práva na náhradu škody, nemohla však spôsobiť absolútnu neplatnosť zmenky. Okresný súd poukázal na ustanovenie § 17 ZZŠ a zdôraznil, že dlžník nemôže namietat' voči povinnosti zaplatiť zmenku, ktorá vyplýva z jeho pôvodného vzťahu s Pohotovosťou s.r.o. práve z dôvodu, že došlo k indosácii zmenky. Žalovaný v konaní na svoje tvrdenia nepredložil žiadne dôkazy o tom, že by bolo možné v prejednávanej veci aplikovať § 17 ZZŠ, z ktorého vyplýva jednoznačne prekážka prenesenia kauzálnych námietok na ďalšieho nadobúdateľa zmenky, ktorým je žalobca, ak v konaní nepreukázal, že nový majiteľ nadobudol zmenku nepoctivo.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, na odvolanie žalovaného rozsudkom č.k. 43Cob/175/2015-151 zo dňa 17. septembra 2015 odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Lučenec č.k. 7C/61/2014-118 zo 21. novembra 2014 potvrdil. V odôvodnení rozsudku uviedol, že pri zmenke ako abstraktnom cennom papieri vystaviteľ zmenky svojim podpisom na zmenke potvrdzuje skutočnosť, že voči osobe, na rad ktorej zmenku vystavil je dlžníkom bez ohľadu na dôvody, pre ktoré bola zmenka vystavená. Zároveň na seba berie riziko, že v prípade, ak pôvodný majiteľ zmenky túto postúpi ďalšiemu majiteľovi, prípadne nepretržitému radu ďalších majiteľov, dlžník zostáva zaviazaný svojim pôvodným dlžníckym záväzkom voči tej osobe, ktorá je posledným majiteľom zmenky. Kauzálne dôvody, pre ktoré bola zmenka vystavená, rovnako ako námietky, ktoré sa zakladajú na vzťahu vystaviteľa k prvému majiteľovi zmenky, resp. niektorého z predchádzajúcich majiteľov zmenky, strácajú pri indosamente svoju relevanciu. Len za predpokladu splnenia podmienok v čl. I § 17 Zákona zmenkového a šekového je možné účinne vzniesť voči poslednému majiteľovi zmenky niektorú z námietok, ktorú by mohol vystaviteľ uplatniť voči prvému majiteľovi zmenky. V zmysle čl. I § 17 Zákona zmenkového a šekového pritom nestačí, aby vystaviteľ vyjadril domnienku, že majiteľ zmenky pri jej nadobúdaní indosamentom konal vedome na škodu dlžníka. Takéto tvrdenie by vystaviteľ zmenky ako zmenkový dlžník musel aj preukázať. Odvolací súd poukázal na charakter zmenkového záväzku, ktorý je prísne abstraktný. Skutočnosť, že v zmenkovom práve nie je možné vyhodnocovať zmenku v zmysle charakteru pôvodného kauzálného vzťahu potvrdzuje aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1ObdoV/31/2010 zo dňa 24.05.2012, v ktorom NS SR uviedol, že „zmenkový vzťah má osobitný charakter, ktorého právny základ spočíva v skriptúrnem akte - zmenke a nie v zmluve. Do zmenkových vzťahov vstupujú podnikatelia, ako aj nepodnikatelia, avšak zo samotnej zmenky nie je možné určiť, aký charakter má právny vzťah pri vzniku záväzkového vzťahu“. V tomto zmysle konštatoval, že zo samotnej zmenky rovnako nie je možné určiť, či záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi subjektmi zmenky súvisí, resp. nesúvisí so spotrebiteľským vzťahom. Zo samotnej zmenky nie je možné určiť ani to, aký charakter, či spotrebiteľský, podnikateľský, občiansky a podobne má právny vzťah pri vzniku záväzkového vzťahu. Preto sa nestotožnil s tvrdením žalovaného v odvolaní, že zákon o ochrane spotrebiteľa má postavenie lex specialis ku zákonu zmenkovému a šekovému, a preto sa majú ponechať neaplikované všetky ustanovenia zmenkového zákona, ktoré sú v rozpore so zákonom na ochranu spotrebiteľa, resp. že by zákon o ochrane spotrebiteľa mal mať v predmetnom prípade prednosť. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd zhodne s názorom okresného súdu k záveru, že žalovaný vystavil zmenku, ktorá je platná a z ktorej mu vznikla povinnosť uhradiť majiteľovi zmenky ním požadovanú zmenkovú sumu. Žalobca zmenku riadne predložil, avšak žalovaný nepreukázal, že by zmenkovú sumu žalobcovi zaplatil, preto je povinný žalobcovi zmenkovú sumu uhradiť aj s príslušenstvom tak, ako sa k tomu zaviazal pri vystavení zmenky.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie, ktorým namietal, že postupom súdu došlo tak k procesným ako aj hmotnoprávnym pochybeniam. Mal za to, že podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a zároveň podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolateľ odvolaciemu súdu vytýkal aj to, že sa nezaoberal skutočnosťami uvedenými v odvolaní. Uviedol, že predmetný úver bol poskytnutý fyzickej osobe ako spotrebiteľovi. Zdôraznil, že v konaní žalobca nepreukázal, že finančné prostriedky boli žalovanému poskytnuté na výkon povolania, keď táto skutočnosť je len uvedená v zmluve, no žalobca túto skutočnosť nepreukázal. Ďalej namietal, že predmetná úverová zmluva nespĺňa základné kritéria požadované zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a to najmä podľa § 4 ods. 1 písm. g/, h/, i/, j/, k/, m/, n/, o/, p/, q/, r/, s/ v súvislosti s § 4 ods. 3 a 6 zákona č. 258/2001 Z.z. Poukázal aj na znenie § 4 ods. 7 v súvislosti s vypísaním zmenky spôsobom odporujúcim § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. a absenciu akéhokoľvek údaje o výške RPMN alebo úroku. Mal za to, že zmluvné dojednanie o vyplnení zmenky za stavu, že ide o spotrebiteľský vzťah a ktoré zmluvné dojednanie mení vzťah medzi účastníkmi zo zmluvného dojednania na vzťah zo zmenky, ktorý nie je zásadne kauzálny a nepožíva žiadnu ochranu spotrebiteľa treba považovať za neprijateľné a tým podľa Občianskeho zákonníka za neplatné, pretože takéto dojednanie vyznieva výrazne v neprospech spotrebiteľa a sleduje cieľ obísť právne predpisy týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Všeobecné obchodné podmienky úveru obsahujú mnoho neprijateľných zmluvných dojednaní, ktoré dovolateľ namietal a žiadal, aby ich súd preskúmal. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V č.k. 3CbZm/93/2013-35 zo dňa 05.09.2013, ale aj rozhodnutie Okresného súdu Žilina sp.zn. 10CbZm/3/2012 zo dňa 16.08.2013. Ďalej uviedol, že v predmetnej veci má posudzovanie základného vzťahu veľký význam, lebo žalovaný ako spotrebiteľ vzniesol voči majiteľovi zmenky námietky a to tie, že k indosácii došlo na jeho škodu a tiež podal relevantné kauzálne námietky týkajúce sa úverovej zmluvy a zmenky. Nový majiteľ nadobudol zmenku nepoctivo, čím dochádza k prelomeniu prekážky uvedenej v ustanovení § 17 Zákona zmenkového a šekového. Mal za to, že veriteľ nepochybne vyplnil zmenku v rozpore so zákonom a následne ju indosoval, čím, prakticky znemožnil účinnú obranu spotrebiteľa voči zmenkovej sume a zmenke ako takej. Uvedený postup naplňa znaky nekalého konania a nepriameho obchádzania zákona. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 4C/150/2013 zo dňa 30.8.2013, Krajského súdu v Trenčíne č.k. 8NCb/115/2013-28 zo dňa 06.06.2013 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 10Sžr/13/2011 zo dňa 08.06.2011. Dovolateľ taktiež vyslovil pochybnosť o tom, či v predmetnej veci ide o konanie s nízkou hodnotou sporu, nakoľko ho žalobca vyzval na úhradu pohľadávky spolu vo výške 4 612,64 €, čo odporuje Nariadeniu Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veci s nízkou hodnotou sporu. Do pozornosti dal aj Nález Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. IV. ÚS 457/10, z ktorého vyplýva, že zákaz zneužitia práva je silnejší než dovolenie dané právom a pokiaľ právna norma určité správanie aprobuje a iná za predpokladu, že je zneužívané, ho zakazuje, takéto konanie v skutočnosti nie je výkonom práva, ale protiprávnym úkonom. Záverom s poukazom na výklad ustanovenia § 33 Zákona zmenkového a šekového vyslovil názor, že vzhľadom na abstraktnosť zmienok ako prevoditeľného druhu cenného papiera, musí byť splatnosť určená striktne v súlade so Zákom zmenkovým a šekovým, nemôžu byť určené rôzne doby splatnosti, teda v tomto prípade je zmenka splatná buď pri predložení alebo v istom časovom horizonte po jej predložení. A teda ide zároveň o vistazmenku splatnú na videnie a zároveň o vistazmenku splatnú na určitý čas po vystavení, datazmenku, čím došlo k porušeniu § 33 ods. 2 Zákona zmenkového a šekového, pričom zdôraznil, že predmetná zmenka je neplatná, pretože pripúšťa splatnosť na videnie i splatnosť do 4 rokov od vystavenia.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že v predmetnom konaní podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 dovolanie nie je prípustné. Dovolanie zároveň nie je prípustné ani v prípade, ak by súd ignoroval žalobcom vybraný procesný rámec Nariadenia, ale postupoval by striktne podľa zákona č. 99/1963 Zb., nakoľko: „Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ...“ (§ 238 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb.). Podľa bodu 1 Článku 17 Nariadenia

informovali členské štáty Komisiu o tom, či je na základe ich procesného práva prípustné podať opravný prostriedok proti rozsudku vydanému v Európskom konaní vo veciach s nízkou hodnotou sporu, a v akých lehotách možno takýto opravný prostriedok podať. Komisia tieto informácie zverejnila, pričom pre konanie vedené pred slovenskými súdmi určila Slovenská republika ako jediný opravný prostriedok odvolanie. Vzhľadom na to, že postup žalovaného a jeho právneho zástupcu nemá oporu v procesnom rámci konania regulovaného Nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, kedy bolo ako opravný prostriedok podané dovolanie, ktoré je v tomto druhu konania neprípustné, žalobca žiadal, aby dovolací súd dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [ustanovenie § 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ustanovenie § 443 C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ustanovenie § 447 písm. c/ C.s.p.).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01.07.2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C.s.p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovenia § 236, ustanovenia § 237 a ustanovenia § 238 O.s.p.

7. Dovolanie možno podať iba ak to výslovne pripúšťa zákon (ustanovenie § 236 ods. 1 O.s.p.). Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone [ustanovenie § 238 O.s.p. (pokiaľ ide o rozsudok) a ustanovenie § 239 O.s.p. (pokiaľ ide o uznesenie)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (ustanovenie § 237 ods. 1 O.s.p.) Dovolaním z dôvodov uvedených v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. je možné napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo na povahu predmetu konania. Prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto ustanovení. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je v tomto prípade prípustné iba vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t.j. ak sa stali skutočnosťami, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa v rozhodnutí (postupe) odvolacieho súdu. K tomu či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v ustanoveniach § 237 O.s.p. prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (ustanovenie § 242 O.s.p.).

8. V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ustanovenie § 238 O.s.p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenený podľa ods. 1, resp. v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci podľa odseku 2 a tiež v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa ustanovenia § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (odsek 3).

9. Dovolací súd v zmysle ustanovenia § 451 ods. 3 C.s.p. uvádza, že dovolaním napadnutý rozsudok nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí podľa ustanovenia § 238 O.s.p., prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodíť.

10. Dovolateľ vady konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku, preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodíť.

11. S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal podľa

žalovaného dopustiť odvolací súd tým, že sa nezaoberal skutočnosťami uvedenými v odvolaní, sa dovolací súd zaoberal otázkou, či žalovanému bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom (ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

12. Odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorým strane odníma tie procesné práva, ktoré jej zákon priznáva. Konaním súdu sa rozumie predovšetkým jeho procesný postup. O vadu, ktorá je z hľadiska ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane procesné práva, ktoré jej zákon priznáva.

13. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na Stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu zo dňa 3. decembra 2015 (publikované v Zbierke Stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R2/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. O výnimku uvedenú v stanovisku R2/2016 ide v prípade, ak strana v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie vznesla vecné námietky, ktoré boli spôsobilé spochybníť správnosť vydaného rozhodnutia a odvolací súd sa so žiadosťou z podstatných odvolacích námietok nezaoberal, pričom sa s namietanou zákonnosťou postupu súdu prvej inštancie žiadnym spôsobom nevysporiadal a rozhodnutie súdu prvej inštancie s odkazom na ustanovenie § 219 O.s.p. ako vecne správne potvrdil (viď sp.zn. 3Obdo/39/2016).

14. Dovolací súd uvádza, že v danom prípade sa nejedná o výnimku uvedenú v druhej vete stanoviska R2/2016. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami vznesenými žalovaným v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré sa týkali procesného postupu upraveného Nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, vzájomného vzťahu medzi Nariadením a Občianskym súdnym poriadkom, vykonaním dôkazov, ktoré strany nenavrhl. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. účinného v čase jeho rozhodovania a dal odpovede na všetky kľúčové otázky. Skutočnosť, že sa dovolateľ so závermi uvedenými v napadnutom rozhodnutí nestotožňuje, nezakladá odňatie možnosti konať pred súdom.

15. Obsah dovolacích námietok žalovaného smeroval najmä k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. a nespôsobuje zmatečnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde. Rovnako ako nesprávne právne posúdenie veci, aj tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), úspešne však môže byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní.

16. So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie žalovaného proti rozsudku odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 447 písm. e/ C.s.p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ustanovenie § 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie

(ustanovenie § 262 ods. 2 C.s.p.).

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.